

ת"פ 46723/01/14 - מדינת ישראל נגד ל ז

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

19 מאי 2015

ת"פ 46723-01-14 מדינת ישראל נ' ז

בפני כב' השופטת תרצה שחם קינן

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ל ז

הנאשמת

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד אדרי

ב"כ הנאשמת עו"ד ויצמן

הנאשמת התייצבה

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת דין

החלטתי לזכות את הנאשמת.

כתב האישום ותשובת הנאשמת:

1. נגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה עבירות של תקיפת בן זוג, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן החוק), איומים לפי סעיף 192 לחוק והיזק לרכוש במזיד, עבירה על סעיף 452 לחוק.
2. בכתב האישום נטען כי בתאריך 7.11.13 על רקע ויכוח, תקפה הנאשמת את בעלה (להלן: "המתלונן"), בכך שהכתה אותו באמצעות מגב וזרקה עליו קופסת סיגריות. עוד נטען כי באותו מועד איימה הנאשמת על המתלונן באומרה כי תרצח אותו, תוציא אותו מהבית ושהוא יהיה בקבר. בהמשך, כפי שעולה מכתב האישום,

הרסה הנאשמת מושב לתינוקות של רכב ("בוסטר") בכך שזרקה אותו ממרפסת הדירה.

3. בתאריך 22.1.15 השיבה הנאשמת לכתב האישום. לדבריה לא הכתה את המתלון במגב, לא זרקה עליו קופסת סיגריות ולא איימה עליו. לטענתה זרקה את המושב (הבוסטר) כדי לנקות את הבית.

עדות המתלון

4. בתאריך 24.3.15 העיד המתלון, מר שמעון זגורי, ואמר כי ביום המקרה הייתה הנאשמת עסוקה בניקיון הבית ובהכנת סופגניות, כשלפתע התנפלה עליו וביקשה ממנו כסף. לדבריו, התרגזה הנאשמת, איימה עליו ש"תשים לי סכין בגב או שתריע לי את האוכל", זרקה את "הבוסטר" - כיסא לתינוקות המשמש את הנכדים, מהמרפסת, לקחה בגדים, זרקה מהמדרגות ואמרה לו לצאת מהבית. לאחר שביקש התובע לרענן את זכרונו של המתלון מהודעתו במשטרה, אמר המתלון שהנאשמת דיברה איתו על כספים ודחפה אותו עם המערוך או עם המקל של המטאטא.

בחקירתו הנגדית אישר המתלון את דברי ב"כ הנאשמת, לפיהם ב- 5 שנים האחרונות, נשאה הנאשמת בתשלום המשכנתא ואף בתשלום חשבון הטלפון הנייד שלו. מדבריו עלה כי חשבונות הטלפון עמדו על סך של 1,200 או 1,300 ₪. המתלון הסכים עם הטענה לפיה נסב הוויכוח, בינו לבין המתלוננת, על תשלומי חשבונות הטלפון הנייד. המתלון הסביר שהיו ברשותו מספר מכשירי טלפון אותם קנה לבנותיו. בשלב מסוים נקלע הוא לקשיים כספיים וביקש מאחת מבנותיו להעביר את הטלפון על שמה וכשהיא ביקשה להפסיק לשאת בתשלומים, נאותה הנאשמת לרשום את הטלפון על שמה. לדבריו שילם חלק מהחשבונות אך לא את החשבונות במלואם. לדברי הנאשם לא הייתה לו עבודה ולכן נשאה הנאשמת בתשלום החשבונות והוצאות המחיה. כדבריו בעמוד 7 שורה 2: **"אבל לה הייתה משכורת מלאה ויש לנו חיים משותפים, לא?"** המתלון אישר שהנאשמת שילמה עבור החוב בגין הטלפון, עם זאת לא ידע לאשר אם מדובר היה בסך של 15,000 ₪. עוד הסתבר שהנאשמת נאלצה לשלם 40,000 ₪ לקרנית, אותם שילמה לדברי המתלון "מרצונה".

כשנשאל המתלון לגבי מושב הרכב, אישר את העובדה לפיה ביקשה ממנו הנאשמת, מספר פעמים, להוריד את ה"בוסטר" למחסן. בהמשך חקירתו הנגדית בעמוד 10 אמר המתלון **"המקרה של הבוסטר והבגדים היה אחר התלונה"**. בעמוד 11 לפרוטוקול אמר המתלון כי הגיש כנגד הנאשמת תלונה נוספת ובהמשך אמר **"את האמת, אני לא זוכר הכל"**.

לדברי המתלון, מנעה ממנו הנאשמת לצאת את הבית משום שלא נתן לה כסף. לשאלה מדוע לא סיפר זאת במשטרה, השיב בעמוד 11 שורה 14: **"אז לא אמרתי, מה זה קשור?"**. לשאלת ב"כ הנאשמת האם נכון שמושב הרכב לא ניזוק, השיב בחיוב.

הודעת הנאשמת במשטרה

5. בהודעתה במשטרה הודתה הנאשמת כי השליכה מהמרפסת את הבוסטר. לדבריה, כשסירב המתלון להוריד חפצים למחסן, הבוסטר פתח זבל, השליכה את החפצים מבעד לחלון. לדבריה, איים עליה המתלון ואמר לה "את תראי מה יהיה לך ואת תצטערי על זה". כשביקשה ממנו שיחזיר את הטלפון נוכח חשבונות הטלפון הגבוהים, סירב. היא ניסתה לקחת את הטלפון מהכיס בחוסר הצלחה. לדבריה, לא איימה עליו ולא אמרה לו שתדקור אותו בגבו.

עדותה של הנאשמת בבית המשפט

6. בתאריך 24.3.15 העידה הנאשמת וסיפרה כי היא נשואה למתלון וכי בשנים האחרונות לא לקח חלק בתשלום הוצאות המחיה, למרות שהלך לעבוד מידי יום. הנאשמת סיפרה כי בבוקר המקרה ביקשה מהמתלון כסף וניסתה לקחת ממנו את הטלפון אשר רשום על שמה. לדבריה אכן שטפה את הבית, אך לא הכינה סופגניות. כשביקשה מהמתלון לקחת חפצים למחסן, הוא סירב לכן היא הרימה את החפצים וזרקה אותם מהמרפסת. בהמשך אמר לה המתלון כי היא תשלם על כך ביוקר. לדבריה, לא זרקה עליו קופסת סיגריות ולא איימה עליו. עוד אמרה שלא זרקה את בגדיו.

בחקירתה הנגדית אישרה הנאשמת את הטענה לפיה התרגזה כשהסתבר לה שהמתלון ביצע שיחות "וניפח לה את החשבון". לדבריה היא לא החזיקה מערוך, אלא מגב לשטוף את הרצפה. לשאלה מדוע לפי דעתה הלך המתלון למשטרה, השיבה "זרקתי את הבוסטר. 37 שנה לא זרקתי לו בורג. הוא רתח, פתח את הדלת והלך למשטרה. הזריקה של הבוסטר שיגעה אותו". עוד אמרה כי במהלך הריב דרשה מהמתלון כסף. הוא אמר לה שייקח מכשירים נוספים ויגרום לה לחובות. הנאשמת הציגה מסמך לפיו שילמה לחברת פלאפון סך של 14,334 ₪ בתאריך 29.12.13.

סיכומי הצדדים בתמצית

7. ב"כ המאשימה עתר להרשיע את הנאשמת וביקש ללמוד מהעובדה שהמתלון לא הגזים בעדותו, כי אמר אמת. נוכח דבריו של המתלון לפיהם לא ניזוק הבוסטר, ביקש ב"כ המאשימה להרשיע את הנאשמת בעבירה של ניסיון להיזק לרכוש.

לטענת המאשימה אין האירוע נופל לגדרה של הגנת זוטי הדברים, בעיקר נוכח העובדה שמדובר באלימות במשפחה ובהיות האיומים - איומים ברצח.

8. ב"כ הנאשמת ביקשה לזכות את הנאשמת. לטענתה אין כל ראיה המחזקת את עדותו היחידה של המתלון, אשר העליל עליה עלילת שווא. ב"כ הנאשמת הפנתה לסתירות בדבריו של המתלון, לכך שטען כי הנאשמת זרקה את בגדיו - עובדה לא אין כל התייחסות בראיות וביקשה להעדיף את עדותה של הנאשמת על פני עדותו של המתלון.

דין והכרעה

9. מעדותו של המתלון בבית המשפט עלה כי אינו זוכר היטב את פרטי המקרה. כפי שיפורט להלן, נותר בליבי ספק בדבר אשמתה של הנאשמת. גרסתו של המתלון בתיק רצופה אי דיוקים, ולא מן הנמנע כי כעסה של הנאשמת נוכח חשבון הטלפון הגבוה וויכוח כספי שהתעורר בין השניים וגלש למריבה, הוא שהיווה מניע להגשת התלונה.

10. המתלון סיפר כי בעת ששתה קפה "התנפלה" עליו הנאשמת וביקשה ממנו כסף. לדבריו, כשאמר לה המתלון שאין לו כסף, איימה עליו הנאשמת **"היא איימה עלי כל הזמן שהיא תשים לי סכין בגב או שתדעיל לי את האוכל"** ובהמשך אמר **"אני לא זוכר אם היא איימה עלי ביום האירוע שהיא תדעיל לי את האוכל, אבל היא אמרה את זה כמה פעמים - כמה שנים. התלונתי עליה שלוש פעמים"** (עמ' 4 ש' 19 ואילך). העד סיפר, בעמ' 4 ש' 21 ואמר **"היא התעצבנה, זרקה את הבוסטר מהמרפסת, לקחה בגדים, זרקה מהמדרגות ואמרה לי לצאת מהבית. רציתי להביא את הבגדים שהיא זרקה לי, אבל היא עמדה ליד הדלת ולא נתנה לי לצאת"** בתיאורו הספונטני של המתלון, את המקרה, לא טען כלל כי הנאשמת תקפה אותו ולא כי איימה עליו, אלא רק שזרקה את מושב הרכב, והשליכה את בגדיו למדרגות. (כך גם בעמ' 11 ש' 1 **"את מערבבת תלונות. בתלונה הראשונה היא זרקה לי את הבוסטר והבגדים"**).

11. למרות שעין המתלון בהודעתו במשטרה, עדיין לא זכר לומר האם דחפה אותו הנאשמת עם המערוך או עם המקל של המטאטא, שכן לדבריו, בעמ' 4 ש' 26 **"היא דברה איתי על כספים ודחפה אותי עם המערוך או המקל של המטאטא היו הרבה מקרים ולכן אני לא זוכר"**. בהמשך, אמר **"אם אני לא טועה זה היה מערוך. היא עשתה סופגניות באותו יום. היא איימה עלי עם המערוך אבל לא פגעה בי"**. עמ' 5 ש' 1. ובהמשך, כאמור בעמ' 5 ש' 11, לאחר שעין פעם שנייה בהודעה, סיפר המתלון כי הנאשמת דחפה אותו עם מקל וזרקה עליו את קופסת הסיגריות, עם זאת עדיין אמר **"אני לא זוכר בדיוק הכל. עבר הרבה זמן. אני מניח שהיא החזיקה את המגב"**.

12. בחקירתו הנגדית, הסכים המתלון לטענת באת כוחה של הנאשמת, לפיה מאסה המתלוננת בפחד התמידי מפני עיקולים ואמר **"היא הרימה עלי ידיים כדי לגרום לי להרים עליה יד"** ובהמשך אמר **"רציתי שקט בבית. כל פעם כשקמתי בבוקר היה לי את הסיפור הזה. זה בסדר שהיא רצתה כסף, אבל זה לא אומר שהיא צריכה לאיים"**. בהמשך, בעמ' 7 ש' 21, אמרה ב"כ הנאשמת למתלון **"אין ספק שהיא כעסה על הנושא הכלכלי. נמאס לה לפחד מעיקולים ומהשוק האופר. אז היא עשתה לך כאב ראש עם הכסף. נכון?"** לכך השיב המתלון בחיוב.

13. בהתייחסו לאירוע, ולאחר שב"כ הנאשמת, אמרה למתלון בעמ' 9 ש' 9, **"היא שטפה ורצתה שיהיה מסודר, אז היא זרקה את הבוסטר"** השיב המתלון ואמר **"לא בגלל שהיא שטפה. היא זרקה בגלל הריב. מה שהיא מצאה היא זרקה. גם בגדים"**. לשאלה מדוע לא אמר במשטרה שהנאשמת זרקה גם בגדים, השיב המתלון ואמר **"כשהיא זרקה לי את הבגדים, ירדתי למטה והתקשרתי למשטרה בגלל"**

שהיא לא נתנה לי לצאת. השוטרים באו והראיתי להם את הבגדים במדרגות". בהמשך, אמר, בעמ' 9 ש' 13 "פעם ראשונה הגשתי תלונה, חזרתי הביתה, היא לא התייחסה לתלונה, זרקה לי את הבוסטר ואת הבגדים לא נתנה לי לצאת לעבודה. את התלונה הגשתי למחרת. האירוע היה בלילה. אני מתקן: הבוסטר וכל הבלגנים היו כשהגשתי את התלונה. היא פתחה את הדלת וזרקה את הבגדים. לא אמרתי את הבגדים, אז אולי זה לא היה באותו יום". ובהמשך, בשורה 20 אמר המתלון "הם (השוטרים ת.ק.) ראו את הבגדים במדרגות. את הבוסטר היא זרקה מהמרפסת. הבגדים לא היו במקרה הזה. כשאני חושב על זה, את הבגדים היא זרקה ביום אחר". במהלך החקירה הסתבר כי המתלון הגיש כנגד הנאשמת 3 תלונות, כשלבדבריו מאז שנת 2008 ועד למקרה מושא כתב האישום, לא הוגשה על ידו תלונה נוספת.

14. בהמשך, בעמ' 10 ש' 7 אמר המתלון "הייתה תלונה שהיא קיבלה צו הרחקה של 5 ימים. אז היה העניין עם הבגדים. אני לא זוכר מתי זה היה". בש' 25, בהשיבו לשאלה מדוע לא סיפר, בהודעתו במשטרה, כי הנאשמת זרקה את הבגדים, השיב המתלון ואמר "יכול להיות שאני לא זוכר. שנית, המקרה של הבוסטר והבגדים זה אחרי התלונה". כשהקשתה ב"כ הנאשמת ואמרה למתלון כי המקרה אירע ביום 7.11, ובו ביום מסר את הודעתו, אמר המתלון "את מערבבת תלונות. בתלונה הראשונה היא זרקה לי את הבוסטר והבגדים". בהמשך, בעמ' 11 אמר המתלון, בש' 6 "היתה תלונה קודמת. אני לא זוכר הכל".

15. בעמ' 11 ש' 7, אמר המתלון "היא לא נתנה לי לצאת מהבית וזרקה לי את הבגדים. אחרי זה יצאתי, אבל היא מנעה את זה ממני" לשאלה מדוע מנעה ממנו הנאשמת לצאת, השיב המתלון, בש' 10 "היא רצתה כסף, אם לא - לא אצא".

בעמ' 11 ש' 24 השיב המתלון לב"כ הנאשמת בהתייחס לאיומים ואמר "היא אמרה את זה יותר מ- 5 פעמים. לא כל פעם שהיא אמרה לי את זה התלוננתי, אלא כשהתחילה האלימות. הסניגורית מכניסה 3 תלונות ומבלבלת אותי".

16. סקירת עדותו של המתלון לפני מעלה כי לא דיין בתיאור האירוע, לא זכר את פרטיו, וספק אם האירוע, כפי שתואר בכתב האישום, אכן התרחש ביום המקרה. בראשית עדותו, סיפר כי הנאשמת התרגזה, זרקה את מושב הרכב מהמרפסת, והשליכה את בגדיו למדרגות. בהמשך, אמר המתלון, לא אחת, כי יתכן והנאשמת זרקה את הבגדים במועד אחר. בחקירתו הנגדית, אמר המתלון, כאמור, כי הגיש תלונה, שב לביתו ורק לאחר מכן זרקה הנאשמת את המושב לרכב ואת הבגדים, בהמשך חזר בו, עם זאת מסר גרסה בלתי ברורה ואמר "כשהיא זרקה לי את הבגדים ירדתי למטה והתקשרתי למשטרה בגלל שהיא לא נתנה לי לצאת" (עמ' 9 ש' 11).

הספק הסביר

17. לפני גרסה מול גרסה, זו של המתלון, אל מול זו של הנאשמת.

18. סעיף 34(א) לחוק העונשין קובע: "לא יישא אדם באחריות פלילית לעבירה אלא אם כן היא הוכחה מעבר לספק סביר".

19. מהראיות שהובאו לפני עולה כי הנאשם והמתלוננת הינם זוג נשוי, החיים תחת קורת גג אחת במשך שנים רבות. עיקר עולה של הפרנסה מוטל על כתפי הנאשמת וכדברי המתלונן "גם לא נתתי לה כספים להמשך המחיה של הבית, אלא נתתי לה מידי פעם מה שהיה לי, כי לא תמיד הייתה לי עבודה. אבל לה הייתה משכורת קבועה ויש לנו חיים משותפים. לא?"

20. העובדה כי לא תמיד הייתה למתלונן עבודה, לא הפריעה לו לעשות שימוש מופרז במכשיר הטלפון הנייד, עד כדי כך שהנאשמת נאלצה לפנות לחברת פלאפון ולשלם למעלה מארבעה עשר אלף ₪ על מנת להתנתק משירותי הטלפון ולהפסיק לשלם. ההוצאות הכספיות הגבוהות הביאו לעימותים תכופים בין בני הזוג.

21. מעדותו של המתלונן עולה כי הנאשמת חזרה וביקשה ממנו כסף, כפי הנראה מדי יום.

בכל הנוגע ליום המקרה, לא זכר המתלונן כאמור מהם דברי האיום אותם השמיעה כלפיו הנאשמת, האם החזיקה בידה מערוך או מגב, והאם השליכה את בגדיו אותו היום על המדרגות. הפרט היחיד, אותו זכר בבירור, היה העובדה, אשר אין לגביה כל מחלוקת, לפיה זרקה הנאשמת את מושב הילדים לרכב. המתלונן חזר מספר פעמים על גרסתו לפיה התרגזה הנאשמת, זרקה את המושב לרכב והשליכה את בגדיו למדרגות.

דבריו של המתלונן, לפיהם פרץ הריב על רקע כעסה של הנאשמת נוכח הוצאות הטלפון הכבדות, מתיישבות עם עדותה של הנאשמת לפיה ביקשה לקחת מהנאשם את מכשיר הטלפון, שכן קצה בתשלומים הגבוהים בהם היה עליה לשאת מדי חודש, ואף מחזקת אותה. בנסיבות אלה לא מן הנמנע כי לאחר שהתפתח ויכוח בין השניים ולאחר שהנאשמת זרקה את המושב לרכב מהמרפסת ואולי אף את בגדי המתלונן זרקה אל המדרגות, החליט המתלונן לפנות למשטרה, שם העצים בתיאור התנהגותה של הנאשמת.

מדברי המתלונן בבית המשפט הרי שבכל הנוגע לעבירת התקיפה המיוחסת לנאשמת, עולה כאמור לעיל ספק האם תקפה אותו הנאשמת. למרות שבמהלך עדותו עיין המתלונן בהודעתו במשטרה, הרי שחזר, יותר מפעם אחת, על הטענה, לפיה אינו זוכר מה קרה ביום המקרה. בנוגע לעבירה של גרימת היזק בזדון - הוברר כי המושב לרכב (הבוסטר) כלל לא ניזוק. ובכל הנוגע לעבירת האיומים - ספק אם האיומים הושמעו אכן ביום המקרה, שכן המתלונן אמר, לא אחת, כי אינו זוכר את הדברים באופן מדויק.

22. באשר לטענתו של המתלונן, לפיה השליכה הנאשמת לעברו קופסת סיגריות - הרי שנוכח הגרסאות השונות שניתנו על ידי המתלונן לאירוע, לא אוכל לקבוע כי הנאשמת תקפה אותו באמצעות קופסת הסיגריות. עם זאת אף לו קיבלתי את עדותו של המתלונן

23. , בעניין זה, הייתה הנאשמת זכאית, לטעמי, ליהנות מהגנה של זוטי דברים, לפי סעיף 34 י"ז לחוק העונשין, התשל"ז-1977 ולפיו "לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה, אם, לאור טיבו של המעשה, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי, המעשה הוא קל ערך". (ראו לעניין זה את פסק-

הדין בע"פ (מח' מרכז) 39031-05-12 חננאל נ' מדינת ישראל (24.12.12)).

24. נוכח העובדה כי המושב לרכב כלל לא ניזוק, עתרה התביעה להרשיע את הנאשמת בעבירה של ניסיון להיזק בזדון. הניסיון לעבור עבירה מוגדר בסעיף 25 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, הקובע כי "**אדם מנסה לעבור עבירה אם, במטרה לבצעה, עשה מעשה שאין בו הכנה בלבד והעבירה לא הושלמה**". לא הובאה לפני כל ראיה לפיה זרקה הנאשמת את המושב במטרה לגרום למושב נזק. כמו כן לא הובאו בפני כל נסיבות, אשר יש בהן כדי להצביע על כך שהנאשמת זרקה את המושב, במטרה לגרום לו נזק.

25. במצב דברים בו לא יכול היה המתלונן לזכור את פרטי האירוע ובהעדר כל ראיה תומכת כלשהי לגרסת המאשימה, הרי שנותר בליבי ספק סביר באשמתה של הנאשמת.

26. לאור כל האמור לעיל, לא שוכנעתי כי עלה בידי המאשימה להוכיח מעבר לספק סביר את האמור בעובדות כתב האישום, ולפיכך אני מזכה את הנאשמת, מחמת הספק, מהעבירות שיוחסו לה בכתב האישום.

זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי תוך 45 ימים.

ניתן והודע היום א' סיוון תשע"ה, 19/05/2015 במעמד הנוכחים.

תרצה שחם קינן , שופטת